

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa M. G.  
przeciwko A. sp. z o.o. sp.k.  
o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, odsetki,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 26 lutego 2025 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie  
z dnia 24 października 2023 r., sygn. akt XIII Pa 161/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego kwotę 2.700 zł  
(dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za  
czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu  
orzeczenia do dnia zapłaty.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych  
wyrokiem z 21 listopada 2023 r., XIII Pa 161/22, oddalił apelację powoda M. G.  
oraz apelację strony pozwanej K. Sp. z o. o. spółce komandytowej z siedzibą w W.  
od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z 7 lipca  
2022 r., VIII P 205/20, zasądającego od pozwanej na rzecz powoda kwotę

31.688,03 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z odsetkami oraz oddalającego powództwo w pozostałej części, oraz orzekł o kosztach procesu.

Powód wniósł skargę kasacyjną zaskarżając ten wyrok w części oddalającej jego apelację. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność. W jego ocenie zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 383 k.p.c., albowiem Sąd drugiej instancji prowadził postępowanie i wydał wyrok wobec podmiotu, który nie jest stroną postępowania. Wada taka nie może być usunięta przez sprostowanie wyroku, ponieważ dane K. spółka komandytowa znajdują się nie tylko w treści wyroku, ale również innych dokumentach związanych z czynnościami Sądu, co wskazuje, że Sąd faktycznie prowadził postępowanie z udziałem innego podmiotu niż pozwany, którym był K. sp. z o. o. spółka komandytowa. Dodatkowo w ocenie skarżącego Sąd drugiej instancji nie przeprowadził w całości postępowania zgodnie z wymogami art. 382 k.p.c. naruszając również szereg innych przepisów postępowania, wskazanych w zarzutach kasacyjnych. Uchybienia w tym zakresie powodują, że wyrok, od którego złożono niniejszą skargę kasacyjną, opiera się na błędnych wyliczeniach matematycznych dotyczących dochodzonego przez powoda roszczenia, a rozbieżności te widać na pierwszy rzut oka na podstawie pism powoda składanych w sprawie, w których zestawiał pozycje z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i zawartych w opinii biegłej. Sąd drugiej instancji nie zrealizował czynności zmierzających do rozpoznania sprawy z zakresie tych rozbieżności, mimo złożonych w sprawie wniosków dowodowych, co stanowi o rażącym naruszeniu przepisów postępowania, którego skutkiem było oddalenie apelacji powoda w części zaskarżonej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Powołując się w skardze kasacyjnej na przesłankę przedsądu, jaką jest jej oczywista zasadność, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało

wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Skarżący nie wykazał istnienia tej przesłanki przedsądu. Nie uzasadnił bowiem w stosownym wywodzie, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, zaś swoje wywody oparł w przeważającej mierze na kontestowaniu ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zmiana oznaczenia strony przez sąd jest w zasadzie dopuszczalna w drodze sprostowania wyroku przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 350 k.p.c. (wyroki Sądu Najwyższego: z 18 czerwca 1998 r., II CKN 817/97, OSNC 1999 Nr 1, poz. 16 oraz z 22 czerwca 2006 r., V CSK 139/06, LEX nr 196953; postanowienia Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2001 r., I PZ 93/01, OSNP 2003 nr 24, poz. 597 oraz z 14 września 2016 r., III CSK 309/15, LEX nr 2186573). Zatem w przypadku niewłaściwego oznaczenia strony sąd odwoławczy może sprostować wyrok przez właściwe oznaczenie strony na podstawie art. 350 § 1 i 3 k.p.c., jeżeli istnienie oczywistej omyłki wynika z oceny zakresu przedmiotowego i podmiotowego rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2016 r., III PK 125/15, LEX nr 2086105 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2020 r., V CSK 453/19, LEX nr 3276879).

W rozpoznawanej sprawie doszło do mylnego oznaczenia strony pozwanej w wyroku, lecz postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z 31 stycznia 2024 r., XIII Pa 161/22, sentencja wyroku tego Sądu z dnia 21 listopada 2023 r. została sprostowana w ten sposób, że w miejsce błędnie wpisanej nazwy spółki „K. sp.k.” wpisano prawidłowo „K. sp. z o. o. sp.k.”. Nie można zatem stwierdzić, że w rozstrzyganej sprawie doszło do naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 383 k.p.c., skoro mylne oznaczenie strony pozwanej zostało skorygowane w trybie przewidzianym w art. 350 k.p.c. Ponadto, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z

27 kwietnia 2022 r., I PSKP 64/21 (LEX nr 3341009) na podstawie art. 350 § 1 k.p.c. można sprostować niewłaściwe oznaczenie strony, bez konieczności podmiotowego przekształcenia powództwa.

W odniesieniu do twierdzeń skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż wyrok „opiera się na błędnych wyliczeniach matematycznych dotyczących dochodzonego przez powoda roszczenia, a rozbieżności te widać na pierwszy rzut oka na podstawie pism powoda składanych w sprawie”, wskazać należy, iż zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej nie może więc przemawiać argumentacja skarżącego odwołująca się do niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym kwestionowania przez skarżącego oceny dowodów, na której oparty został wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2025 r., I CSK 366/24, LEX nr 3825102).

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

[SOP]

[a.ł.]

